

"Haluun olla se, joka herättää ihmisissä tunteita. Kuolema"

Moih :)

Täällä teidän muiden tarinoita lueskellessa tuli sellanen olo, että vois itekkin kirjoittaa tänne jotain... Ja hei, jos sulla on paha olla ja tuntuu, että kaikki triggeröi. Tuu lukee myöhemmin, sitku sulla on parempi olla :)

Mulla on kasa ongelmia. Tai ainakin sille tuntuu. Niistä kaikista nimeän vakavan masennuksen, viiltelyn, anoreksian ja suuren halun kuolla. Voisin avata vähän näistä jokaista samassa järjestyksessä, kuin mä ne mainitsin.

Masennus ja viiltely. Ne kai kulkee käsikädessä. Ne on sellanen erottamaton pari. Mun masennus - ja viiltely siinä sivussa - alko 7. luokan syksyllä. Ihastuin meidän luokan poikaan ja meille tuli juttua. Kaikki meni hyvin, kunnes hän yks ilta ilmotti, että tappaa itensä. Menin paniikkiin ja soittelin hänelle. Valvoin koko yön ja puhuttiin yhdessä puhelimesta koko ajan. Seuraavana päivänä koulussa hain tälle pojalle apua. Menin puhumaan luokanohjaajalle ja tää poika sai apua ja ongelmat ratkes. Silti, mulle jäi tosi p*ska fiilis itelleni. Mulle sanottiin, että pelastin sen jätkän hengen. Se kuulosti todella pelottavalle. Entä jos en ois ollu vastaamassa sen viesteihin ja soittelemassa sille... Mua rupes ahistaa jostain syystä todella paljon tän jätkän näkeminen koulussa. Mein välit katkes jonka myötä sit tartuin ekan kerran saksiin.

Nykysin - näin kaks vuotta myöhemmin - viiltelen edelleen. Siitä tuli addiktio ja keino pärjätä sen pään sisäisen mylleryksen kanssa. Jäljet muuttuu koko ajan syvemmiks ja vuotaa verta joka kerta. Vaikka aiheena viiltely on vakava ja ei-toivottu tekeminen, ajattelen siitä kinda positiivisesti. Ne jäävät jäljet on mun taistelu arpia. Niillä on oma tarina ja ne on osa mua.

Noh... anoreksia. Tästä mun on vaikee sanoa oikein mitään. Yritän silti. Tän vuoden (2k19) kesällä lopetin syömisen. Ei vaan ollu nälkä. Ajatuksena ei ollu laihtua.. Ainakaan vielä tässä vaiheessa. Pikkuhiljaa sit taas oli. Ruuat muuttu kaloreiks ja syöminen isoks möröks, joka asustaa sängyn alla. Nautin kun luut paistaa läpi. Siitä, mille laihuus tuntuu, Siitä, kun tunnen sen miten kaloreita palaa kun treenaan. Haluun vaan olla laihempi. En muuta. Mutta oonkin sairas. Miten laihtuskin voi mennä näin pieleen.

Kaikkien mun ongelmien seurauksena, menetin pikkuhiljaa halun elää. Menetin myös kyvyn tuntea mitään. Tyttö, joka on aiemmin ollut äärettömän empaattinen ja suuri sydäminen, sulkeutui ja lakkasi tuntemasta. On raastavaa ajatella sitä niin isoa muutosta itsessään. Piirteet, joita aiemmin rakasti. Hävis. Nyt ne ei merkitse mulle mitään.

Joka ilta nykysin ajattelen kuolemaa. Kuin ihanaa ois, kun ei tuntis kipua enää. Ei fyysistä ei psyykkistä. Haluun kietoutua pimeyteen ja olla osa sitä. Haluun... olla olematta. Haluun olla se, jota osa pelkää. Se, jonka puhumista kartellaan. Ja se, joka saa ihmiset itkemään ja kaipaamaan, Toisinsanoen haluan olla se, joka herättää ihmisissä tunteita. Synkkää ja melankolista, mutta totta. Oon suunnitellut asiat valmiiksi. Puuttuu vaan toteutus. On niin lähellä sitä ratkeamispistettä, että itteenikin pelottaa. Ei, mua ei pelota kuolema - sillä sitä haluan enemmän kun mitään muuta - vaan

se, että milloin. Milloin mä saan olla olematta. Olla vapaa ja eksyä yksin mun sielun pimeyteen. Olla yksin mun kehon kanssa.

Tästä tuli aika outo ja ehkä vähän sekava, sori. Tätä ku kirjoitin, oletin että itkisin. Mutta en tunne mitään. Sinänsä siinä ei oo mitään uutta, mutta joka kerta se yllättää uudestaan ja uudestaan. Se kolahtaa.

Sinä ihana joka oot ehkä jaksanu lukee tänne asti, kiitos

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2020/haluun-olla-se-joka-herattaa-ihmisissa-tunteita-kuolema>